

IVÁN LEDESMA

KAOS

DRAGONXS

L'ESTACIÓ DE METRO
FANTASMA

Estrella Polar

DRAGONXS

L'ESTACIÓ DE METRO FANTASMA

Iván Ledesma

Il·lustracions de **Kaos**

Estrella Polar

Títol original: *Dragonxs. La estación de metro fantasma*

© del text: Iván Ledesma García, 2021

© de les il·lustracions: Juan Bermúdez Romero (Kaos), 2021

© de la traducció: Lara Estany, 2021

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2021

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: maig del 2021

ISBN: 978-84-18135-14-9

Dipòsit legal: B. 5.752-2021

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

DRAGONXS

Daniela, Gael, Ian, Jian Pi, Tu

Avui

Gael

ens veiem a la D i fem un 21?

OK! vax a buskr la Daniela

Gael

No trigueu!!! he d anar a x la
bldufa

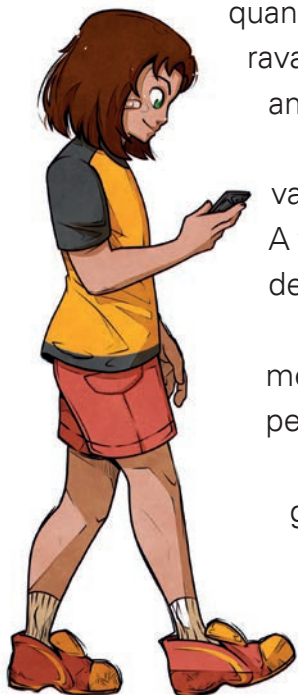
Mentre teclejava, l'Iris va llançar la pilota a l'Spook, el seu gos, i va continuar caminant. L'Spook va tornar amb la pilota a la boca i l'Iris va començar a forcejar amb ell fins que va aconseguir treure-l'hi una altra vegada (era un joc que li encantava al gos). Però l'Iris no la va tornar a llançar, perquè ja havien arribat a la porteria de la Daniela. Va trucar a l'interfon, li van obrir la porta i,

quan va pujar, la seva tieta l'esperava amb els braços encreuats i amb gest de preocupació.

—Hola, reina —la va rebre, i li va plantar un petó a cada galta—. A veure si em pots donar un cop de mà amb la teva cosina.

—On és? —va preguntar l'Iris, mentre feia un gest a l'Spook perquè es quedés al replà.

La seva tieta era al·lèrgica als gossos, i l'Spook, a qui havia adoptat a través del centre d'acollida d'animals on anava a ajudar a les tardes, era un

gegant de vuitanta quilos, una barreja de gran danès i Sant Bernat, que faria esternudar sense parar la pobra dona.

—On vols que sigui? —va esbufegar la tieta—. On sempre. Enganxada a la pantalla. Podries, si us plau, treure-la una estona? Un dia d'aquests agafaré la consola, l'ordinador, la tauleta i el telèfon mòbil i ho llançaré tot per la finestra.

L'Iris va entrar a la casa i va començar a pujar les escales cap a l'habitació de la seva cosina.

—I, si us plau, que es dutxi... Fa la mateixa catipén que una mofeta morta!

L'Iris va assentir amb el cap i va continuar pujant. A la butxaca, el mòbil va vibrar.

Gael

el Tigreto sta a la pista

Ian

ja l hem kgat. passem?

Gael

k va

en 10 min stem

Gael

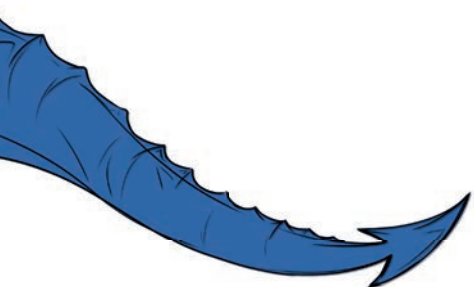
ok

Daniela

jo stic namik liada ara mteix. no
crec q pugui nar.

stic a la porta d la teva hbitació

Daniela

—I dius que ets la número u? —L'Iris es va quedar mirant el rànding, no gaire convençuda.

—Que sí! —La Daniela va assenyalar la pantalla, on es veia clarament el seu nick, Daniel@tor, al capdamunt de la classificació del *Fortnight Shadows*, el joc online que l'estava petant a l'institut i al qual tothom jugava de tant en tant (encara que la Daniela havia canviat el «de tant en tant» per un «sempre connectada»)—. M'ha costat tres setmanes arribar aquí, un munt d'hores i esforç, però ara ja no hi ha ningú que em superi! Ja em pots dir la crac, la top.

—Molt bé, crac. —L'Iris va mirar de reüll cap a la porta, sabia que la seva tieta estaria

intentant captar alguna cosa, perquè estava molt preocupada per la Daniela. Des que els seus pares s'havien divorciat, la noia passava les tardes senceres enganxada a tota mena de pantalles, sense interactuar gairebé amb ningú—. I ser la número u és tan important?

—Molt! —La Daniela es va reclinar al seient, amb gest fanfarró—. Els campions mundials en treuen molts diners, d'això! Hi ha un noi a Corea que guanya quatre milions al mes!

—Aleshores, et paguen per jugar?

—Eeeeh... no. Encara. Però m'han donat una gorra. —La Daniela la va assenyalar. Estava sobre la taula, entre un munt de llibres, còmics i roba apilada que semblava que no havia endreçat ningú des de feia mesos.

—D'acord. I ara què? —L'Iris va seure al costat de la seva cosina, que semblava molt emocionada. Li va dedicar un somriure i va abaixar el to de veu, gairebé en un xiuxiueig—. La teva mare m'ha dit que,

si no deixes l'ordinador, el llançarà per la finestra. Així que...

—Això no ho pot fer perquè... perquè soc la crac, la número u! Si el llança per la finestra, la meva carrera... *Boom!* —Ho va dir amb tanta vehemència que l'Iris va somriure. La seva cosina desbordava passió per tot el que feia, era un dels seus punts forts—. Ella no ho entén... —Va arronsar les espatlles, i va dir, resignada—: Què hi farem?

—Ja. Genial, felicitats, número u, però ara aixeca el cul, marxem a la Dragonera. Està clar que necessites prendre l'aire.

L'Iris va anar cap a la porta.

—És que... —La Daniela continuava amb els ulls fixos a la pantalla.

—Escolta, encara que surtis, seguiràs sent la número u quan tornis, no?

La Daniela es va quedar pensant durant un segon.

—És clar, i si no ho soc, sempre puc clavar una pallissa a qui m'hagi tret el lloc —va dir, somrient. Es va aixecar i es va posar

la dessuadora. La va ensumar—. Necessito una dutxa, no voldria matar a ningú amb aquesta aroma que faig.

—Et posaràs la gorra? —L'Iris va fer el gest d'agafar-la.

—No! —La Daniela la va mirar amb sorpresa—. No has vist que és lletgíssima? Per favor, tia! —va exclamar, i va sortir de l'habitació.

Mentre la seva cosina es dutxava, el mòbil de l'Iris va començar a sonar, i quan el va treure de la butxaca, va comprovar que era l'Anna, la directora del centre d'acollida d'animals.

—Hola, Iris. Perdona que et truqui, però és que el Gufo ha desaparegut.

L'Iris es va tapar la boca amb les mans. El Gufo era un pitbull enorme de set anys que no havia tingut una vida fàcil, sempre havia estat lligat amb una cadena per vigilar la casa d'un home gran i, quan el vell va morir, sense que ningú es fes càrrec del gos, el centre d'acollida se l'havia endut per cuidar-lo. Com que ell i l'Spook eren

bons amics, l'Iris era la persona que el treia més sovint a passejar.

—Què ha passat? Com ha estat?

—Han vingut dos nois que volien adoptar un gos gros i fort, i llavors l'han tret una estona per coneixe's... Han tornat al cap d'una hora, dient que el Gufo havia escapat corrent darrere d'un gat, i que no han estat capaços de trobar-lo.

—Això és raríssim —va dir l'Iris, estranyada—, el Gufo és un gos molt tranquil, amb prou feines s'allunya de mi quan passem, per molt que l'Spook es posi a córrer. El Gufo és molt protector amb la gent que l'acompanya.

—Ja ho sé... —va dir l'Anna, preocupada—. Hi ha gent buscant-lo pel barri, per veure si apareix, però com que tu acostumes a passejar l'Spook per aquesta zona, si per casualitat el veus, avisa'm.

—Estaré atenta, és clar! Pobre Gufet!

